Veličanje Allaha i propis Njegova psovača

AbdulAziz ibn Merzuk Et-Tarifi

Prijevod: Senad Crnkić

2013 - 1434

﴿ تعظيم الله تعالى وحكم شاتمه ﴾

« باللغة البوسنية »

عبد العزيز بن مرزوق الطريفي

ترجمة: سناد تسرنكتش

2013 - 1434

U ime Allaha Milostivog Samilosnog

Uvod

Hvala Allahu zahvalom koja dolikuje Njegovoj veličini, zahvaljujem Mu se zahvalom ispunjavajući Njegovu naredbu, i priznajem da su stvorenja nemoćna da Ga veličaju onako kako Mu dolikuje, jer nisu u stanju da Ga obuhvate znanjem.

Njegove blagodati, subhaneh, se izbrojati ne mogu, šućur njemu se ne može ispuniti, Njemu pripada i ahiret i ovaj svijet, i Njemu je povratak, Nema istinskog boga osim Njega, Jedinom, koji nema sudruga, niti ima neko ko se s pravom obožava mimo Njega.

Donosim salavat i selam na poslanika Muhammeda, koji nije znao pisati niti čitati, Muhammeda b. Abdullaha, sallallahu alejhi ve sellem.

A zatim:

Doista, od najvećih obaveza, kako razumskih tako i šerijatskih, jeste spoznaja veličine Stvoritelja, subhaneh, kojem priznaje vahdanijjet sve što postoji. Svako stvorenje u samom sebi posjeduje jasne dokaze koji ukazuju na veličinu njegova Stvoritelja, i ljepotu Njegove tvorevine i inovacije; pa kada bi svako malo razmislio o svojoj duši, pa je spoznao i shvatio,

spoznao bi i veličinu njegovog Stvoritelja, subhanehu ve te'ala: ***„A i u vama samima - zar ne vidite?“***. (Ez-Zarijat, 21.)

Rekao je Nuh, alejhis-selam, svome narodu: ***„Šta vam je, zašto se Allahove sile ne bojite, a On vas postepeno stvara?!“.*** (Nuh, 13-14)

Rekao je Ibn-Abbas, radijellahu anhuma, i Mudžahid u komentaru ovog ajeta da znači: „Zašto Allaha ne veličate?“.[1]

I rekao je Ibn-Abbas, radijellahu anhu, također: „Šta vam je, zašto Allaha ne veličate pravim i istinskim veličanjem?“.[2]

Nuh, alejhis-selam, ih je naveo da razmišljaju o sebi i stepenima njihova stvaranja, kako bi znali Njegovo tj. Allahovo pravo nad njima; zato što razmišljanje o duši i sebi i stepenima stvaranja insana je dovoljno kao razlog veličanja Allaha i spoznaje Njegove veličine i prava, pa kako tek razmišljanje o ostalim stvorenjima u Njegovom svemiru, na nebu i na Zemlji! Razlog ljudskog nepoznavanja Allahove veličine (ar. azametullah) leži u činjenici da oni ne gledaju i ne razmišljaju o Njegovim ajetima sa pronicljivošću (besiretom), prolaze pored njih u žurbi i naslađivanju, a neuzimajući pouku traženjem besireta ili pak razmišljajući o njima.

---

[1] Ed-Durrul-mensur, 8/290 – 291.
[2] Džamiul-bejan, 23/296, i Mealimu-t-tenzil, 5/156.

„A koliko ima znamenja na nebesima i na Zemlji pored kojih prolaze, od kojih oni glave okreću!“ (Jusuf, 105)

Razumu koji odbija činjenice i nemarnom srcu ajet ne koristi niti mu'džiza ima dejstvo. A Allaha ne veliča osim onaj koji Ga je vidio ili vidio Njegove ajete i spoznao Njegova svojstva; i zato veličina Allaha je slaba u nemarnim i odbojnim srcima. Zato Mu se griješi i nevjeruju u Njega, a možda Ga i psuju i ismijavaju se s Njim, subhanehu ve te'ala!! Veličanstvenom se uvijek griješi shodno džehlu i neznanju o Njegovoj veličini i veličanstvenosti. Čini Mu se kufr i negira Mu se Njegovo pravo shodno manjkavosti Njegove veličine i stepena u srcima. Isto tako, biva se pokorno slabašnom shodno neznanju o njegovoj slabosti, kao što se i obožava i veliča shodno njegovoj veličini i stepenu u srcima.

Zato su mušriki Mekke obožavali kipove, a učinili kufr i nevjerstvo prema Onom koji oživljava kosti. Rekao je Allah pojašnjavajući ovo odstupanje i neuravnoteženost: ***„O ljudi, evo jednog primjera, pa ga poslušajte: "Oni kojima se vi, pored Allaha, klanjate (ibadetite) ne mogu nikako ni mušicu stvoriti, makar se radi nje sakupili. A ako bi mušica nešto ugrabila, oni to ne bi mogli od nje izbaviti; nejak je i onaj koji se klanja, a i onaj kome se klanja!" Oni ne poznaju Allaha kako treba; a Allah je, uistinu, Moćan i Silan.“*** (El-Hadždž, 73 – 74)

Veličati Allaha znači: spoznati Njegova svojstva i imena, duboko razmišljati o Njegovim ajetima i znacima, Njegovim blagodatima, uzimati pouku iz stanja prošlih naroda i nacija kako bi vidjeli kraj onog koji utjeruje u laž i onog koji prihvata istinu, vjernika i nevjernika.

Veličati Allaha znači: spoznati Njegov šerijat, Njegove naredbe i zabrane, a veličanje toga biva na način ispunjavanja i rada po tome, jer to oživljava iman u srcu. A iman ima toplinu i svijetlo. Toplina opada i gasi se svijetlo onda kada Onaj u Koga vjeruješ naredi a ne izvršiš naredbu, kada ti zabrani ne ostavljaš zabranjeno. Zato je rekao Allah o veličanju obreda klanja i Hadždža: ***„Eto toliko! Pa ko poštiva Allahove propise (obrede) - znak je čestita srca (takvaluka i bogobojaznosti).“*** (El-Hadždž, 32)

Dakle, veličati naredbu i zabranu je od veličanja Onog koji naređuje i zabranjuje; i zato, kada se pojavi ateizam, negiranje Allahova prava, nevjeruje se u Njega, i psuje se, to je znak da su se Njegove naredbe već odbijale i zabrane neprihvatale uz omalovažavanje i nipodaštavanje istih.

Proširilo se je kod običnog i nemarnog svijeta psovanje Allaha Uzvišenog. Proširilo se kod neznalica o Allahu i Njegovoj veličini, koji su prije toga odbili Njegove naredbe i zabrane, a posebno u zemljama Šama i Iraka, kao i na nekim mjestima u Africi. Opisuju Ga i potvaraju Ga sa izrazima koje

vjernik ne može izgovoriti niti da ih čuje. Možda se tako nešto čuje i kod ljudi koji se smatraju muslimanima, jer izgovaraju dva šehadeta, a možda se čuje i od nekih klanjača, koje je šejtan zaveo na takvo nešto i onda većini njih uljepšao i ukrasio kako oni nemaju za cilj prava značenja tih riječi tj. ne žele da omalovaže Stvoritelja. Šejtan im je uljepšao da je to rezultat brzopletosti jezika i da su to stvari kod kojih ne bi trebali mnogo zastajati, i zbog toga su postali nemarni u vezi toga!

Stvar poput ove zahtijeva pojašnjenje - uz jasnoću opasnosti i pokvarenosti u zdravim razumima, kao i u svim nebeskim objavama - kako bi se otklonila mogućnost šejtanskog uljepšavanja i došaptavanja, ciljem veličanja Stvoritelja te odstranjivanjem od Njega sve što Mu ne dolikuje na bilo koji način to jezik izgovorio i bilo koji cilj se želio.

Ukratko, kažem sljedeće...

Psovka (ar. Es-sebb) ili svaki govor ili djelo kojim se cilja omalovažavanje i nipodaštavanje Allaha Uzvišenog je kufr (nevjerstvo), i po tom pitanju nema razlaza među muslimanima, svejedno bilo to ismijavanje putem ozbiljnosti ili igre i zabave, ili bilo iz nemara i neznanja. Kada se o ovom pitanju radi, ljudske namjere i ono što im je bilo u prsima ne igra nikakvu ulogu, jer se radi po vanjštini.

Psovka – njena stvarnost i značenje

Sve što ljudi imenuju psovkom ili ismijavanjem ili omalovažavanjem u njihovim adetima i običajima, i u šerijatu je tako također, jer se postupa tako što se vraćamo na ono na čemu je ostvaren ljudski običaj i adet, kao kada je riječ o proklinjanju i ponižavanju, ružnom govoru, ružnom išaretu rukom (srednji prst, op. prev.), kao i riječi koje se koriste u jednom određenom mjestu a smatraju se psovkom i ismijavanjem, to je onda psovka, pa makar se to u drugim mjestima ne smatralo tako.

Propis psovanja Allaha Uzvišenog

Muslimani se ne razilaze u tome da je psovanje Allaha nevjerstvo i kufr, a psovač se ubija radi Allaha, subhanehu ve te'ala. Iako postoji razlaz među učenjacima po pitanju prihvatanja njegova pokajanja, da li će ga pokajanje - ako se pokaje – sačuvati smrtne kazne ili ne? Razišli su se na dva poznata govora.

Psovanje i ismijavanje je najveće ezijećenje i uznemiravanje. Rekao je Uzvišeni: ***„One koji Allaha i Poslanika Njegova budu vrijeđali Allah će i na ovome i na onome svijetu prokleti, i sramnu im patnju pripremiti. A oni koji vjernike i vjernice vrijeđaju, a oni to ne zaslužuju, tovare na sebe klevetu i pravi grijeh.“*** (El-Ahzab, 57 – 58)

A uznemiravanje Allaha ne znači nanošenje štete Njemu, subhanehu ve te'ala, jer uznemiravanje možemo podijeliti na dvije vrste: uznemiravanje uz štetu i uznemiravanje bez štete, a Allahu Uzvišenom niko nanijeti štetu ne može.

A u kudsi-hadisu stoji da je Uzvišeni rekao: „O robovi moji, vi nikda nećete dospjeti na stepen da Mi štetu možete nanijeti pa da Me time oštetite...“.[3]

[3] Hadis je zabilježio Muslim, br. 2577.

Allah je prokleo na dunjaluku i ahiretu svakog ko Ga uznemirava, a prokletstvo je odbijanje i odstranjivanje insana od milosti, a ajet ukazuje da je odstranjen od obje mislosti, dunjalučke i ahiretske, a od milosti Allaha se ne odstranjuje osim kjafir i nevjernik u Allaha! Ovo se jasno vidi u činjenici da je Allah nakon toga spomenuo one koji uznemiravaju vjernike i vjernice i nije ih prokleo na oba svijeta, jer ne tekfire se ljudi samo zato što ezijete i uznemiravaju jedni druge psovkama, proklinjanjem i potvorama. Sve ovo se ocijenjuje kao potvora i jasan grijeh, kada pri tome ne bude dokaza.

Zatim je Allah Uzvišeni spomenuo da je onima koji Ga uznemiravaju pripremio „sramnu patnju“, a sramna patnja nije spomenuta u Kur'anu osim kada se radi o nevjernicima, kjafirima u Allaha Uzvišenog.

A psovanje Allaha Uzvišenog je nevjerstvo iznad svakog nevjerstva, veći je čak i od kufra obožavaoca kipova, jer su oni veličali kamenja radi veličanja Allaha. Dakle, oni nisu srušili stepen Allaha kod njih pa da Ga izjednače sa kipovima i kamenjem, nego su podigli stepen kamenja i time ih izjednačili sa Allahom; i zato će mušriki reći nakon što uđu u vatru: ***„Allaha nam, bili smo, doista, u očitoj zabludi, kad smo vas s Gospodarom svjetova izjednačavali.“*** (Eš-Šuara, 97 – 98)

Oni su uzdigli stepen kamena pa ga izjednačili sa Allahom, a nisu spustali stepen Allaha kako bi Ga izjednačili sa

kamenom, tako da je njihovo veličanje kamena bilo veličanje Allaha, barem su tako smatrali! A ko opsuje Allaha, spustao Ga je na niži stepen od stepena kamena time što Ga je opsovao, a mušriki nisu psovali svoja božanstva, pa makar i u šali, jer su ih veličali! I zato su psovali onog ko ih je psovao!

Allah je objavio svome Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, sljedeće riječi: ***„Ne psujte one kojima se oni, pored Allaha, ibadete, da ne bi i oni nepravedno i ne misleći šta govore Allaha psovali.“*** (El-En'am, 108)

Uz napomenu da su mušriki kjafiri; s tim što je Allah zabranio Svome Vjerovjesniku da psuje i grdi njihove kipove i božanstva, kako ne bi sa svojim inatom uradili kufr i nevjerstvo koje je veće od onog u kojem su trenutno, a taj veći kufr je psovanje božanstva Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem.

Neki načini psovke Allaha Uzvišenog su veći kufr od ateizma, jer ateista negira postojanje Stvoritelja i Gospodara, ali se razumije iz toga da kada bi priznao Njegovo postojanje veličao bi Ga! A onaj koji priziva iman i vjerovanje u Allaha, priznaje i prihvata svoga Gospodara i psuje ga, taj tako ispoljava inat i tvrdoglavost!!

I postojanje kipova u državi i tavaf oko njih i sedžda istima i teberruk sa njima (traženje bereketa od njih) su blaži kod Allaha od toga da se u tom gradu proširi, kao i u njegovoj čaršiji

i sijelima ljudi, psovanje Allaha, zato što je psovanje Allaha, subhanehu, gore od izjednačavanja kipova s Njim, uz napomenu da su oba djela kufr, stim što mušrik veliča Allaha a psovač ga omalovažava! Neka je Allah visoko i uzvišeno od toga.

Psovanje Allaha i proširenje istog u nekom mjestu je gore od ohalalivanja bluda i postavljanja zakona koji to dozvoljava, gore je od djela Lutova naroda i postavljanja zakona koji to propisuje, jer kufr i nevjerstvo ohalalivanja bezobraznih djela jeste kufr čiji je razlog negiranje zakona od Allahovih zakona te omalovažavanje jedne naredbe od mnogih Njegovih naredbi. Ali kada je psovanje u pitanju, razlog kufra u njemu je kufr u biće Onog koji propisuje, i kufr u njega iziskuje i za sobom povlači kufr u sve Njegove zakone koje je propisao te njihovo omalovažavanje, i zato je veće i gore, iako su oba djela kufr i nevjerstvo, s tim što kufr ima stepene prema dole kao što iman ima stepene prema gore.

Nakon što je Allah spomenuo nevjerstvo kršćana i njihovo psovanje Allaha tako što su Mu pripisali dijete, spomenuo je veličinu tog gnusnog djela i opisao je trag tog djela gorim i većim opisom nego kada je opisao širk i višeboštvo pagana i obožavaoca zvijezdi. Rekao je Uzvišeni: ***„Oni govore: "Milostivi je uzeo dijete!" - Vi, doista, nešto odvratno govorite! Gotovo da se nebesa raspadnu, a Zemlja provali i planine zdrobe što Milostivom pripisuju dijete. Nezamislivo je da***

Milostivi ima dijete - ta svi će oni, i oni na nebesima i oni na Zemlji, kao robovi u Milostivog tražiti utočište! On ih je sva zapamtio i tačno izbrojio, i svi će Mu na Sudnjem danu doći pojedinačno.“ (Merjem, 88 – 95)

Zato što opis božanstva da ima dijete je umanjivanje Njegova prava i omalovažavanje, a psovanje Njega, subhanehu, je gore od toga kada bi Ga obožavali i činili Mu širk, pa uzdigli stvorenje te ga veličali kao što se veliča Allah; zato što opis božanstva da ima dijete je rušenje Njegova stepena i Njegovo poređenje i spuštanje na nivo u kojem je uporeden sa stvorenjem, a obožavanje kipa je uzdizanje kipa na nivo kako bi bio izjednačen sa Stvoriteljem, a spuštanje stepena Allaha je gore i veći je kufr od uzdizanje stepena stvorenja.

Psovanje se suprostavlja imanu, vanjskom i unutarnjem, kao što se suprostavlja govoru srca koji je vjerovanje i smatranje istinom postojanje Allaha, vjerovanje u Njega i postojanje Njegova prava da se samo On obožava.

Isto tako, suprostavlja se djelu srca koje je ljubav prema Allahu, Njegovo veličanje i poštivanje, tako da se ne prihvata priziv veličanja Allaha uz postojanje psovanja Njega, kao poštivanje i veličanje roditelja, pa ko kaže da poštuje i voli svoje roditelje dok ih psuje i ismijava, taj samo priziva!

Isto tako, psovanje Allaha negira i ruši vanjski iman koji se ogleda u riječima i djelima.

Koncenzus učenjaka o nevjerstvu psovača Allaha

Učenjaci iz svakog mezheba koji kažu da je iman govor i djelo su složni da je psovanje Allaha kufr i nevjerstvo, i da se ne prihvataju izgovori psovača u svim vrstama psovki ili u psovkama u kojima je jasno omalovažavanje i nipodaštavanje Allaha Uzvišenog.

Prenosi Harb u svojim Mesailima od Mudžahida a on od Omera, radijellahu anhu, da je rekao: „Ko opsuje Allaha ili opsuje jednog od vjerovjesnika, ubijte ga!“[4]

Prenosi Lejs od Mudžahida a on od Ibn-Abbasa, radijellahu anhuma, da je rekao: „Koji god musliman opsuje Allaha ili opsuje jednog od vjerovjesnika; takav utjeruje Poslanika u laž, a to djelo je otpadništvo od vjere. Od njega će se tražiti da se pokaje, pa ako se ne pokaje ubija se! Svaka osoba pod ugovorom ili muahed ako inzistira i ustraje pa psuje Allaha ili jednog od vjerovjesnika, ili ga javno obruži, takav je prekršio ugovor i zato se ubija!“[5]

Upitan je imam Ahmed o osobi koja psuje Allaha? Pa je odgovorio: „To je murtedd, i takav se ubija“, kao što je prenio njegov sin Abdullah u svojim Mesailima.[6]

---

[4] Tako je i spomenuto u Es-Sarimu, str. 102.
[5] Es-Sarim, 201.
[6] Es-Sarim, 431.

Određeni broj učenjaka je prenijelo koncenzus da osoba psovač Allaha postaje nevjernikom i zaslužuje smrt:

Rekao je Ibn-Rahuja, rahimehullah: „Svi muslimani su složni da onaj koji opsuje Allaha ili opsuje Njegova Poslanika, ili odbije nešto od onog što je objavio Allah Uzvišeni, ili ubije jednog od vjerovjesnika, da je kjafir time, pa makar i prihvatio istinitim ono što je objavio Allah.“[7]

Rekao je El-Kadi Ijad, rahimehullah: „Ne postoji razlaz po pitanju da psovač Allaha među muslimanima postaje nevjernikom čija krv postaje halalom.“[8]

Koncenzus, također, spominje Ibn-Hazm i drugi, a drugi imami poput Ibn Ebi-Zejd El-Kajrevani, Ibn-Kudame spominju tekstove o nevjerstvu i kufru psovača Allaha.[9]

Tako svi učenjaci doslovno spominju kufr psovača Allaha i ne prihvataju izgovore, zato što i najniži stepeni ljudskog razuma razlikuju psovku od ostalih stvari, i prepoznaju pohvalu i kuđenje, ali previše lahko prihvataju smjelost i istup ka tom činu.

---

[7] Et-Temhid, 4/226, El-Istizkar, 2/150.

[8] Eš-Šifa, 2/270.

[9] El-Muhalla, 11/411, El-Mugni, 9/33, Es-Sarim, str. 512, El-Furu', 6/162, El-Insaf, 10/326, Et-Tadždž vel-Iklil, 6/288.

Upitan je Ibn Ebi-Zejd El-Kajrevani El-Maliki o čovjeku koji je prokleo čovjeka i u isto vrijeme prokleo Allaha, pa je taj rekao tražeći izgovor: „Samo sam htio da prokunem šejtana pa mi se otelo sa jezika“, pa mu je odgovorio ovaj učenjak: „Ubija se shodno vanjštini njegova kufra i nevjerstva i ne prihvata se izgovor, svejedno bilo u šali ili u zbilji“.[10]

Shodno tome, svi učenjaci i kadije daju fetve i šerijatske presude u svim pravnim školama pa i učenjaci zahirijske pravne škole da presuda biva shodno vanjštini, i ne uzimaju u obzir ono što je ili može biti u nutrini, pa makar psovač i prizivao da se njegova nutrina razlikuje od onog što je ispoljio!

A kada bi učenjaci po pitanju jasnih i očitih prekršaja u šerijatu presudu vratili na prizivanje nutrine koja je suprotna vanjštini, tada bi nestalo šerijatskih imena i propisa, ne bi bilo šerijatskih kazni i sankcija, uzurpirala bi se prava i časti; ne bi se znalo ko je musliman a ko kjafir, niti bi se znala razlika između vjernika i munafika i licemjera. Cijela vjera zajedno sa dunjalukom bi postala igra na jezicima sefiha (ludih, budalastih, loših ljudi) i u rukama ljudi bolesnih srca.

[10] Eš-Šifa, 2/271.

Psovanje Allaha je nevjerstvo i u situaciji kada se nema za cilj kufr

Psovanje Allaha je nevjerstvo i u tome nema razlaza, i neće se uzeti u obzir nemarnost običnog svijeta tako što kažu da nisu imali to za cilj, te da njihov govor kroz psovku treba da se shvati kako oni ne žele nipodaštavati Allaha Uzvišenog.

A ko uzme ovu stvar u obzir i prihvati njihov izgovor je neznalica, i taj govor će prihvatiti El-Džehm b. Safvan i gulati murdžija koji kažu da je iman samo potvrda ili et-tasdik, kao i srčana spoznaja, a uzrok ovakvog govora je nepoznavanje da je iman:

Govor i djelo, tj. govor jezika i srca i djelo srca i ekstrema.

Gulati murdžija smatraju da vanjsko djelo ne potvrđuje iman, i shodno tome iman se ne može negirati osim da se vratimo na srce.

A istina je da se iman sastoji od vanjštine i nutrine, i da svaka od ove dvije stvari potvrđuje iman, i sa nestajanjem jedne od dvije, nestaje iman u cijelosti.

Kao što kjafir postaje kjafirom kada nanijjeti kufr i ima ga za cilj, pa makar ga i ne izrekao sa jezikom ili ga ne uradio sa ekstremima, isto tako postaje kjafirom sa svojim govorom, pa

makar i ne nanijjetio kufr u svome srcu i makar ga ne učinio svojim ekstremima. Isto tako postaje kjafirom svako ko učini kufr, pa makar ga ne imao za cilj u srcu i makar ga ne izrekao jezikom.

Kada ekstremi tijela učine neko djelo koje je okarakterisano kao haram, shotno tome se i kažnjava, a nutrina insana i nijeti se vraćaju Allahu Uzvišenom, i nije svako kome se presudi da je kjafir – zbog ispoljavanja kufra u njegovoj vanjštini – da je u biti i kjafir kod Allaha u svojoj nutrini, jer stvar nutrine se vraća Allahu Uzvišenom, a stvari vanjštine se uzimaju u obzir i shodno njima se insan kažnjava na dunjaluku.

Allah je presudio da je kjafir onaj koji se ismije sa Njegovom knjigom i sa Njegovim Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem, i nije prihvatio njegovo izvinjenje i ispriku da nije imao za cilj ozbiljnost. Kaže Allah Uzvišeni: ***„A ako ih zapitaš, oni će sigurno reći: „Mi smo samo razgovarali i zabavljali se.“ Reci: „Zar se niste Allahu i riječima Njegovim i Poslaniku Njegovu rugali? Ne ispričavajte se! Jasno je da ste nevjernici postali nakon vašeg vjerovanja.““*** (Et-Tevba, 65 – 66)

Razum ukazuje na to da se ljudima sudi shodno onom što ispolje, tako da ne prihvataju da ih se potvara sa bludom ili zinalukom, isto tako sultan i vladar ne prihvata da ga se psuje i proklinje, pa makar se ljudi i izvinjavali da nisu imali to za cilj.

Pa Allah je naredio da se izvrši šerijatska kazna nad osobom koja potvara druge za blud bez dokaza kaznom potvore tj. osamdeset bičeva, i ne prihvata se od potvarača isprika da je imao za cilj šalu i zabavu.

Isto tako, strah od sultana i vladara neće postojati kada se dopusti ljudima da se šale i zabavljaju na račun njegove časti, i zato se može primjetiti da kažnjava i disciplinira svakog, ozbiljnog i onog koji se šalio.

Ogroman broj tekstova je došao kao dokaz da se insan kažnjava zbog svog zločina i nepravde zato što je nemaran u spoznaji njegove veličine tj. zločina i poznatog stepena u razumu i predajama, te da se neće od njega prihvatiti izgovor po tom pitanju.

U Sahihu se prenosi od Ebu-Hurejre, radijellahu anhu, da je rekao: „Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: „Doista, rob nekada progovori riječ u kojoj je Allahova srdžba, a kojoj on tj. rob neće pridati neku pažnju, a zbog koje će biti bačen u Džehennem sedamdeset godina.“[11]

Allah mu je kaznu učinio neminovnom i nije mu prihvatio izgovor zato što nije pridavao pažnju, tj. nije pazio na težinu svoga govora, niti ga je vagao; zato što je nemaran da

[11] Sahih Buhari, 6478, a Muslim ga bilježi pod rednim brojem 2988, ali u malo kraćoj verziji.

razmišlja o onom što priča, pa da je malo razmislio i makar malo pokušao da shvati, uvidio bi ružnoću svoga govora i njegovu pokvarenost.

Također je došlo u hadisu Bilala b. El-Harisa, radijellahu anhu, od Allahova Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da je rekao: „Doista, neko od vas izgovori jednu riječ u kojoj je Allahova srdžba, nije mislio da će dostići ono do čega je dostigla, pa će mu Allah zbog toga propisati Njegovu srdžbu nad njim sve dok Ga ne sretne.“[12]

Dakle, izgovor nekog da psovka i proklinjanje Allaha Uzvišenog biva bez cilja omalovažavanja ili cilja nipodaštavanja jeste izgovor kojeg insanu daje sam Iblis, kako bi ga ostavio na njegovu kufru i nevjerstvu, da ga ustabili na grijehu i nepravdi prema samom sebi po pitanju njegova Gospodara; jer šejtan ne uljepšava insanu kufr a da uz to ne pronađe mnoštvo slabih razumskih šubhi i nejasnoća što će insana učiniti da se ustabili na onom na čemu je od kufra, kao što će mu pronaći slabe šerijatske nejasnoće koje nisu uspostavljene na jasnom shvatanju daleko od slijeđenja strasti.

A od Iblisovog uljepšavanja i pronalaska šubhi kod insana jeste da mu stvar kufra i grijeha učini nebitnom tako što

---

[12] Musned imama Ahmeda, 3/469, br. 15852, kao i Sahih Ibn-Hibbana, br. 280.

će ga podsjetiti na neka njegova dobra djela kojima će ugasiti žestinu grijeha i bol griješenja u srcu insana griješnika; kao što uljepša psovaču Allaha od običnog svijeta da je on osoba koja izgovara dva šehadeta i čini dobročinstvo prema roditeljima. A možda i ima beš vakat!

Nešto poput ovog je u zabludu odvelo mušrike Arape u Mekki kada su učinili širk Allahu obožavajući kipove, a u svojim srcima su imali činjenjicu da su oni ti koji poje hodočasnike, oni koji grade El-Mesdžidul-El-Haram, oni koji prave navlaku Ka'be, ali im to nije koristilo kod Allaha, jer njihovo pridruživanje Allahu nekog drugog negira Njegovo veličanje; dakle, oni veličaju Svetu kuću a čine nevjerstvo u Gospodara Kuće. A Kuća se veliča zbog svoga Gospodara, a ne veliča se Gospodar zbog Njegove Kuće.

Rekao je Allah Uzvišeni: ***„Zar smatrate da je onaj koji hodočasnike vodom napaja i koji vodi brigu o Časnome hramu ravan onome koji u Allaha i u onaj svijet vjeruje i koji se na Allahovu putu bori? Nisu oni jednaki pred Allahom. A Allah neće ukazati na Pravi put onima koji sami sebi nepravdu čine.“*** (Et-Tevba, 19)

I mnogo puta čovjekov iman i vjerovanje u Allaha biva samo pukim prizivom bez dokaza, zato što taj priziv negiraju mnoge druge stvari. Rekao je Allah Uzvišeni: ***„Ima ljudi koji***

govore: „Vjerujemo u Allaha i u onaj svijet!“- a oni nisu vjernici.“ (El-Bekara, 8)

Zato, puki priziv da se Allah veliča i izgovor dva šehadeta se ne uzima u obzir i bezvrijedno je ako se uz to doda psovka Allaha Uzvišenog i ismijavanje sa Njim.

Šerijatska kazna psovača Allaha

Učenjaci su saglasni da se psovač Allaha ubija kao kjafir, i kao takav nad njim se ne primjenjuju propisi muslimana nakon što se ubije; poput dženaze namaza, gasuljenja, umotavanja u kefine, ukopavanje u mezar te dove za njega. Dakle, oni su saglasni da mu se dženaza neće klanjati, niti će se gasuliti niti u kefine umotavati, i neće se ukopavati u muslimanske mezare i nije dozvoljeno da mu se dovi zato što takva osoba nije od muslimana.

Ali su se učenjaci razišli po pitanju prihvatanja njegovog pokajanja kada bi se pokajao za svoj ružni govor ili djelo kada je pravo Allaha Uzvišenog u pitanju, te da li će se tražiti da se pokaje ili će se ubiti bez da mu se tevba na dunjaluku uzima u obzir, a Allah će mu presuditi shodno njegovoj nutrini na Sudnjem danu? Razišli su se na dva poznata govora:

Prvi govor – tevba i pokajanje mu se ne prima te shodno tome obaveza je da se ubije bez traženja pokajanja, a njegovo pokajanje je prihvatljivo kod Allaha na ahiretu, i ovo je poznati govor kod učenjaka hanbelijskog mezheba kao i drugih učenjaka pravnika, i ovaj govor se razumije iz govora Omera b. Hattaba, Ibn-Abbasa, radijellahu anhum, i drugih kao što je već pomenuto, i razumije se, također, iz poznatijeg govora Ahmeda b. Hanbela.

Razlog tome jeste činjenica da pokajanje neće otkloniti vanjštinu zločina niti će otkloniti štetu prouzrokovanu nemarnošću po pitanju psovanja Allaha Uzvišenog te ismijavanje s Njim od strane ljudi; tako kada bi pokajanje bilo primljeno postalo bi razlogom nemarnosti ljudi po pitanju ovog velikog grijeha, pa kada bi bili dovedeni pred vlast i vladara ispoljili bi pokajanje i tako bili ostavljeni, a ovo je u biti most do kufra te umanjuje njegovu veličinu tj. veličinu kufra u dušama ljudi, a poznato je da su kazne propisane kao disciplina zločincu i njegovo čišćenje, te da se spriječi onaj nakon njega koji bi uradio ili rekao ono što je i on rekao ili u radio, a primanje pokajanja se suprostavlja ovim očekivanim ciljevima propisanosti kazne.

Drugi govor – rekli su da se traži od njega da se pokaje i rekli su da mu je pokajanje prihvaćeno ako se na njemu nazori iskrenost i da se neće više vratiti svome grijehu, i ovaj govor je stajalište većine učenjaka i pravnika.

Razlog njihova prihvatanja pokajanja jeste činjenica da je psovanje nevjerstvo, a pokajanje nevjernika ili kjafira od svakog nevjerstva je prihvatljivo, poput mušrika i pagana, kao i ateista koji prihvate islam kao vjeru, a njihovo prihvatanje islama briše njihov prošli kufr, a Allah prima tevbu onog koji se pokaje i prelazi mu preko toga, a nasrtaj na Allaha Uzvišenog putem psovke Njega Uzvišenog je nasrtaj na Njegovo pravo, a

On je oprostio onom ko se o sebi ogriješio tako što Ga je opsovao, te prihvatio pokajanje svakog mušrika.

I ovo se razlikuje od psovke Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, a psovka njega, sallallahu alejhi ve sellem, je pravo koje moramo uzeti, jer Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, mu nije oprostio kao ni svakom ko ga opsuje, jer je preselio.

Temelj i dokaz tome jeste odbrana i vraćanje njegova velikog prava kod ljudi a njegovo psovanje je nevjerstvo, a onaj koji ga opsuje presuda mu je smrt.

Isto tako, psovanje Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, utiče na njegov položaj kod ljudi, umanjuje njegovo mjesto u srcima; za razliku onog koji psuje Allaha, jer ovaj zadnji ne šteti nikom osim samom sebi.

ISTINA u svemu ovom jeste da se psovač Allaha ubija i da se od njega ne traži pokajanje, a njegovo pokajanje će biti izloženo Allahu, a On će se prema njemu ophoditi pravedno ili će mu oprostiti.

A onaj koji opsuje Allaha i pokaje se i ispolji pokajanje prije potrage za njim i prije nego što se uhapsi; takvom se pokajanje prima zbog ispoljene iskrenosti, i njegov propis je propis ostalih nevjernika koji prihvate islam samovoljno, pa makar priznavali da su psovali Allaha prije prihvatanja islama.

A psovanje Allaha se može podijeliti na dvije vrste:

Prva vrsta: direktna psovka, poput proklinjanja, ponižavanja, ismijavanja, omalovažavanja Njegova bića; ovakva psovka uzima sve prošle spomenute propise, i to je ono što se cilja kada učenjaci spominju propise vezane za psovača Allaha Uzvišenog.

Druga vrsta: indirektna psovka, poput psovke Allahovih djela i upravljanja Njegovim ajetima i stvorenjima koja nemaju svoju slobodnu volju niti zaradu kao što to ima insan, i to poput psovke vremena, dana, sata, trenutka, mjeseca, godine, zvijezde i njihovog toka; na ovakvoj osobi se neće primjeniti prošli propisi kao da je nevjernik zbog psovke Allaha niti propis smrtne kazne zbog toga, osim da ispolji cilj od toga kao da želi da opsuje Onog koji upravlja zvijezdama, koji njima rukovodi i da jasno kaže da time cilja Allaha Uzvišenog.

Došlo je do nas vjerodostojnim putem u dva Sahiha od Ebu-Hurejre, radijellahu anhu, da je rekao: „Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: *„Rekao je Allah: 'Uznemirava me sin Ademov, psuje vrijeme a Ja sam vrijeme, u Mojoj ruci je sve, okrećem noć i dan.'*"“[13]

[13] Hadis bilježi Buhari, br. 4826 i 7491, kao i Muslim, br. 2246.

A u drugoj predaji stoji: *„Uznemirava Me sin Ademov, govori 'O pokvarenog li vremena!', pa neka niko od vas ne govori: 'O pokvarenog li vremena!', jer sam Ja vrijeme, okrećem njegovu noć i dan, a kada poželim sakupim ih.“*[14]

Nebeska tijela poput Sunca i Mjeseca i njihov utjecaj kao noć i dan i vrijeme su podčinjeni i nemaju izbora, i nikada ne izlaze van Allahove volje, nemaju svoje želje niti volje, niti zarade niti izbora, i ne daje im se naredba osim da bude sveobuhvatna i ne mogu a da se ne pokore.

Njihova psovka je nasrtaj na Onog koji ih je postavio i naređenja im dao, te u tome je suprostavljanje Njegovoj mudrosti i želji po pitanju njih. I zbog toga je Allah Uzvišeni učinio psovku vremena od psovke Njega putem neminovnosti!

A nije učinio psovku insana kao psovku Njega Uzvišenog, jer je insan taj koji ima izbor i želju koju im je On dao. Rekao je Uzvišeni: ***„A vi ne možete ništa htjeti ako to Allah, Gospodar svjetova, neće!“*** (Et-Tekvir, 29)

A što se nebeskih tijela poput Sunca i Mjeseca tiče, rekao je Allah Uzvišeni: ***„Nit' Sunce može Mjesec dostići nit' noć dan prestići, svi oni u svemiru plove.“*** (Ja-Sin, 40)

Obaveza je veličati Allaha i Njegova svojstva!

[14] Hadis bilježi Muslim, br. 2246.

A od veličanja Allaha je i veličanje Njegova upravljanja, Njegovih naredbi i zabrana, zastajanje kod istih te njihovo izvršavanje te ne približavati se stvarima o kojima insan nema znanja.

Od veličanja Allaha je Njegovo spominjanje, činjenje dove Njemu, traženje od Njega, vezivanje svemirskih događaja za Njega Uzvišenog; jer je On taj koji ih stvara i upravlja s njima, Onaj koji nema sudruga. Rekao je Uzvišeni: ***„Oni ne veličaju Allaha onako kako Ga treba veličati; a čitava Zemlja će na Sudnjem danu u šaci Njegovoj biti, a nebesa će u desnici Njegovoj smotana ostati. Hvaljen neka je On i vrlo visoko iznad onih koje Njemu smatraju ravnim!.“*** (Ez-Zumer, 67)

Ovim bi došli do kraja ove sažete poslanice.

Allah je Jedini koji pomaže i potporu daje, On nema sudruga, molimo Ga da nam da lijep nijjet i opštu korist.

I neka je salat i selam na našeg vjerovjesnika Muhammeda, njegovu porodicu, ashabe i sve one koji ih slijede u dobročinstvu do Sudnjeg dana.

Napisao

Abdul-Aziz b. Merzuk Et-Tarifi

21 muharrem 1434 h.

Sadržaj